

Corine Hartman

Glashard

Het tweede deel in de serie rond Jessica Haider

Karakter Uitgevers B.V.

I

Het vuur knispert en knettert als er druppels water in terechtkomen. Of het is vet van de haas die wordt geroosterd. Een paar meter boven de grond heb ik me tussen de grillige takken van een oude boom verschanst. Ik weet zeker dat ik hier niet alleen ben, al heb ik nog steeds niemand gezien, en een open vuur dat rookpluimen veroorzaakt, is natuurlijk een kamikazeactie eerste klas, maar ik móét iets eten. Trek heb ik niet, ik ben het hongergevoel voorbij, het is serieuzer: ik ben vandaag bijna flauwgevallen. Ik moest kiezen tussen twee kwaden en vervolgens heb ik urenlang doodstil gezeten tot er een haas binnen schootsafstand kwam. Met één schot doodde ik het beest, daarna heb ik hem gevild en aan een tak gespietst; ik hoop dat het vlees nu zo onderhand eetbaar is.

Ik heb Alec meermaals vervloekt de afgelopen dagen, waarin ik geacht werd te bewijzen dat ik voldoende capaciteiten bezit voor zijn elitekorps. Saligia. De naam die niemand hardop mag uitspreken zou ik nu met alle plezier zo hard in zijn oren tetteren dat hij er doof van wordt. Toen ik eraan toe was af te kicken van mijn drugsverslaving – voor zover het die naam mag hebben – verwachtte ik een verblijf in een vijfsterrenhotel, of tenminste

een lieflijk kuuroord ergens op de heide. De praktijk pakt iets anders uit.

Het vuur moet worden opgestookt, anders gaat het uit. Het was sowieso een wonder dat ik het voor elkaar kreeg takken vlam te laten vatten, het regent te veel. Ik móét eten. En daarom verlaat ik mijn veilige plek, bedacht op elke afwijking in de geluiden van de natuur. Voorzichtig en alert om me heen speurend naar onraad, mijn oren gespitst. Het is de manier waarop ik me al dagen en nachtenlang continu gedraag.

Achteraf had ik het kunnen weten: Alec weet me elke keer weer te verrassen, dat kon hij vroeger ook al. Mijn mooie fransoos, mijn eerste liefde. Ik zou willen dat hij nu hier was. Dan zou ik eerst de vloer van natte bladeren met hem aanvegen, hem totaal verrot schelden vanwege dit allesbehalve amusante uitstapje, en dan zou ik als tegenprestatie de meest opwindende, heftige seks van hem verlangen die we ooit hebben gehad. Het is een onvergeeflijke rotstreek mij in deze wildernis te dumpen, met als enige gezelschap een zakmes, sigaretten, aansteker en een semiautomatisch wapen. En een rugzak met papieren, maar daar kom ik niet ver mee.

Het wordt schemerig en ik gooi nog wat takken in de vlammen, voor het donker wordt en ik het vuur zal moeten doven. Opnieuw een nacht voor de boeg waarin ik geen oog dicht zal doen; mijn gedachten zullen afdwalen naar Nick, naar Marc, naar alles wat er de afgelopen maanden is gebeurd. Ik voel me licht in mijn hoofd en als ik een stuk van de haas wil afsnijden, brand ik mijn vingers. Het vlees is geenszins mals en nogal smaakloos maar ik dwing mezelf te eten. Terwijl ik kauw, registreer ik elke beweging, elke vogel die onder de struiken hippend op zoek is naar voedsel. De hitte van het vuur dringt door mijn kleren en ik huiver even vanwege dit kleine genoegen. Warmte. Iets te eten. Altijd zo vanzelfsprekend, maar nu niet. Hier niet.

Waar ik precies ben, weet ik niet. Vier dagen geleden werd ik geblinddoekt in een auto gezet, reden we voor mijn gevoel urenlang zuidwaarts en moest ik vervolgens meekomen, eveneens geblinddoekt, begeleid door een man met eeltige, koude handen. We liepen over oneffen grond en het rook er naar hout, dennen, naar van alles behalve naar beschaving. Tot hij me abrupt van zich af duwde en zich uit de voeten maakte. Ineens was ik alleen. Ik vermoed dat ik ergens in de Ardennen ben, want ik zou niet weten waar ik anders door zoveel ongerepte, glooiende natuur kan lopen met metershoge fijnsparren die het daglicht filteren. Die wetenschap draagt weinig bij aan mijn reis huiswaarts, evenmin als alle opgekropte woede.

Sinds ik hier ben gedumt, heb ik geen mens meer gezien of gehoord, maar ik durf er gif op in te nemen dat ik elke minuut van de dag en de nacht in de gaten word gehouden. Daarom probeer ik niet te rillen van de kou die zich diep in mijn botten heeft genesteld. Daarom schreeuw ik de hele mieterse boel niet bij elkaar en beweeg ik me onverschrokken voort, ondanks de blaren onder mijn voeten. Als ze denken dat ze me kunnen breken door me in de rimboe te laten worstelen met de elementen of met wie of wat dan ook, dan hebben ze het mis.

Ik pak het restant papieren uit de rugzak. Toen ik die de eerste dag opende, verheugde ik me op iets eetbaars of een iPod met muzikaal voer, misschien zelfs een album van Pink Floyd. Maar ik moet me tevredenstellen met muziek in mijn hoofd. Ik kreeg leesvoer. Pagina's vol tekst, en mijn naam stond in grote letters voorop. Jessica Haider. Alsof ik die door de onherbergzaamheid hier zou kunnen vergeten. Een aantal van de bladzijdes die ik had gelezen, gebruikte ik om een vuur te stoken. Ik las uitleg over mijn opdracht: elke minuut van de dag én de nacht bedacht zijn op een onverwachte aanval, op dodelijk gevaar. Verder hoefde ik alleen maar te lopen. Aanwijzingen te volgen. Dat klinkt eenvoudig, maar dat is het niet. Het heeft me een halve dag gekost

de zesde in een boom gekerfde schorpioen te vinden, waarvoor ik een steile helling moest beklimmen. Als ik me niet vergis, was het dezelfde helling die ik een dag eerder moest afdalen. Ik doorkruiste riviertjes, glibberde weg op natte grond en weet nooit of ik de juiste kant op ga; intussen ben ik er wel achter dat de moeilijkste route de meest waarschijnlijke is. De zwaarte van deze test mocht ik niet onderschatten; niet elke kandidaat voor mij had de tocht overleefd, al had die in eerste instantie de uitstraling van een padvindersuitje. Er stonden foto's bij van twee mij onbekende vrouwen. Hoekige, onaantrekkelijke types. Misschien hadden ze ze daarom wel expres laten falen.

Ik wil door mijn haren strijken, maar ik kom er niet doorheen, het is weerbarstig als nat stro. Een douche zou welkom zijn en dan liefst heel heet. Ik heb mezelf een paar keer gewassen in stromend, ijskoud water, nadat ik er met mijn achterste boven had gehangen om mijn behoefte te doen, maar schoon voel ik me allang niet meer.

In het flakkerende licht van het vuur herlees ik de informatie over Zimbabwe. Een land dat in mijn beleving jaren uit de schijnwerpers wist te blijven. Rwanda kampte nog met de naweeën van de burgeroorlog, net als Congo. Bij corruptie dacht ik aan Nigeria, aan Mali. Aan Kenia, waar het ook bij tijd en wijle broeit. Maar Zimbabwe? De blanke boeren zijn er verdreven en het is er rustig, meende ik, al weigert Mugabe zijn macht af te staan. Maar niets blijkt minder waar. Een vrijwel failliete economie, waar de rijken hun fortuin vergroten dankzij een bloeiende handel in zogenaamde bloeddiamanten, en tegenstanders van Mugabe voeren een verbeterde strijd voor de vrijheid. Er worden mooie verhalen de wereld in gestuurd over stabiliteit dankzij de Amerikaanse dollar en politieke rust, maar als het al een waarheid is, geldt die niet voor het arme deel van de bevolking. Mensenrechtenschendingen in de diamantvelden. Vluchtelingenkampen. Afgeslachte mijnwerkers. Horrorverhalen die ik niet kende, maar als ik word

toegelaten tot Alecs elitekorps zal ik ermee te maken krijgen; ze hebben me dit niet gegeven als ontspannende lectuur voor het slapengaan.

Ik constateer dat ik alles redelijk goed heb onthouden en gooi nog wat papier in het vuur, dat meteen hoog oplaait.

Laat het niet te lang meer duren, smeeik ik in gedachten; ik voel me eenzaam, opgejaagd, elke dag iets minder mens, iets meer beest. Ik heb nu toch wel genoeg tests doorstaan? Naast mijn reguliere researchewerk heb ik een zware commandotraining afgewerkt, allerlei wapens leren gebruiken en 's avonds aan mijn conditie en vechtechnieken moeten werken. De ene avond twintig kilometer hardlopen, een volgende nam ik het op tegen veteranen. Marionetten van Saligia. Af en toe mocht ik me uitleven in mijn eigen sport, jiu-jitsu. Het is uiterst bevredigend dat nu zelfs de sportinstructeur van ons korps het onderspit delft, terwijl ik maanden geleden binnen enkele seconden in een wurggreep lag en moest afkloppen. Hij was stomverbaasd over mijn vooruitgang, ik was er alleen maar blij mee. De zwakke tijden zijn voorgoed voorbij, al ligt alles nog zo vers in mijn geheugen, dat ik de geur ervan nog kan ruiken. De geur van angst, woede en wraaklust.

Maar nu wil ik verdomme fatsoenlijk eten. En ik wil echt aan het werk. Alles liever dan dat ik mijn tijd hier verspil tussen rot-tend groen waar ik jeuk van krijg. Alles liever dan gedachten die afdwalen naar Nick, en zeker alles liever dan denken aan dat andere kind. Het kind dat ik moedwillig kwijtraakte, dat ik zelfs geen naam wilde geven. Niet aan denken nu. Ik moet me concentreren, in het moment blijven, ik ben sterk, gewapend en perfect in balans. Zelfs in het verlies.

Net als ik overweeg het vuur te doven en nog wat te bewegen voor de kou toeslaat, hoor ik een geluid dat ik herken: een magazijn dat in een pistool wordt geladen en daarna wordt doorgeladen. Adrenaline jaagt het bloed door mijn aderen als ik me ge-

concentreerd in de richting beweeg van het geluid, mijn 9mm-Glock op scherp. Op een romantisch etentje voor twee hoef ik kennelijk niet te rekenen. Dat weet ik zeker als er even later een kogel langs mijn oor fluit en vlak naast me inslaat in een boom. Fuck! Het lef! 'Kom maar op, schoft,' roep ik tegen de duisternis. Vogels fladderen krijsend op. 'Ik lust je rauwer dan mijn haas.'

2

Nadat ik me roekeloos liet gaan, heb ik me met een snoekduik op de grond geworpen om op mijn knieën en ellebogen weg te tijgeren. Ik trok me terug in dichtbegroeid bosschage, mezelf vervloekend om mijn ondoordachte uitbarsting. Daarna besloot ik de aanval in te zetten. Bij gebrek aan een zwarte muts smeerde ik mijn haar en gezicht in met modder en vervolgens wachtte ik tot ik gefocust genoeg was om mijn missie kans van slagen te geven.

En nu beweeg ik me geruisloos in de richting vanwaar de kogel werd afgevuurd. In een omtrekkende beweging sluip ik naar mijn belager toe. Hij wist me met een pistoolschot te bereiken, dus kan hij niet ver weg zijn en ik denk dat ik weet waar hij zich schuilhoudt. Eén keer raap ik een kei van de grond om die naar de plek te gooien waar hij heeft geschoten, in de hoop dat hij ervan uitgaat dat ik me daar mokkend en grommend nog steeds bevind. Een afleidingsmanoeuvre, zo onsubtiel en gedateerd, dat ik hoop dat hij die niet van me verwacht.

Alles om me heen verdwijnt steeds dieper in het grijs en ik voel me kwetsbaar in de stilte van de avond, hoewel dat voor de ander net zo goed moet gelden, tenzij deze marionet beschikt over een nachtkijker of andere apparatuur om mij mee op achterstand

te zetten. Maar dan had ik allang uitgeschakeld kunnen worden en dat zou geen eerlijke strijd zijn. Dat moet hun eer te na zijn, het zou Saligia reduceren tot een misselijke grap. Ik heb het koud; de herinnering aan zomerwarmte is zo ver weggestopt in mijn geheugen dat ik me niet kan heugen de zon ooit op mijn huid te hebben gevoeld.

Na iedere kleine vordering in mijn sluipgang wacht ik even, onbeweeglijk, mijn wapen op scherp, mijn oren gespitst. Ik doe mijn uiterste best op te gaan in mijn omgeving, me aan te passen aan de wetten van de natuur. Mijn spieren zijn gespannen, en in stilte hits ik de marionet op: Kom dan, angsthaas. Een tweede schot blijft uit en ik vraag me af of het zijn enige doel was mij uit te dagen.

Mijn collega's weten niet beter dan dat ik een paar dagen vakantie vier. 'Je hebt het verdiend,' zeiden ze. Ik herinner me dat ze afgelopen voorjaar precies hetzelfde zeiden en toen gelijk hadden. We hadden een eenvoudige moordzaak opgelost, maar wel met een jeugdig slachtoffer. Van Nicks leeftijd. 'Misschien ben je toch iets te snel weer begonnen,' meende Boet. Lombaert, mijn chef. Mijn zieke chef, moet ik zeggen... Maar nu ben ik eigenlijk alleen maar moe van het wachten. Ik ben ongeduldig. Het kostte volgens Alec voorbereiding en ik moest rustig afwachten, ik zou het nog druk genoeg krijgen...

Plotseling zie ik zijn gestalte, gevaarlijk dichtbij, schuin voor me. Een stevige man, in camouflagekleding, deels verscholen achter de stam van een oude spar met vanaf kniehoogte wijdverspreide takken. Terwijl de lucht om me heen lijkt te trillen van spanning en ik niets anders meer hoor dan het suizen van mijn eigen bloed, kijk ik langs de korte loop van mijn pistool. Ik zou hem neer kunnen schieten. Een kogel door zijn hoofd jagen. Maar ik wil weten wie hij is. Ik haal een paar keer diep adem, richt mijn wapen en schiet. In een sprint overbrug ik de meters tussen ons

in en de echo van zijn pijnkreet klinkt nog na als ik hem met een trap tegen zijn heup aan het wankelen breng, waarna ik met mijn gestrekte arm een stoot geef tegen zijn bloedende hand. Hij valt kreunend opzij. Ik pak zijn wapen, fouilleer hem en neem afstand, zodat hij me niet kan verrassen met een uithaal.

‘Ben je alleen hier?’ sis ik. Als hij niet antwoordt, herhaal ik mijn vraag met het pistool op zijn hoofd gericht.

‘Ja,’ zegt hij. Ik vraag hem hoe hij heet en hoe hij hier terecht is gekomen.

‘Joseph,’ zegt hij, ‘ik zat bij je in de auto die je hier dropte.’

‘Ben jij degene met die koude, eeltige handen?’

‘Ik heb je het bos in begeleid, daarna moest ik me weer bij de auto melden. Saligia heeft me ingehuurd...’

‘Wie, zeg je?’

‘Saligia.’

‘En verder? Ze hebben je ingehuurd om, wat, om mij uit te schakelen?’

‘Ja.’

Ik heb hem nooit eerder gezien. Hij praat gebrekkig Engels met een zwaar Russisch accent. Alec beloofde me een kennismaking met de leden van de organisatie als ik word toegelaten. Moet dit een lid zijn? Heel even ben ik teleurgesteld en dan besef ik pas dat hij na het noemen van Saligia zei dat hij mij moet doden. Heeft Alec ermee ingestemd een moordenaar op mij af te sturen? Ik verwens mijn fransoos, hoop dat hij tergend langzaam een pijnlijke dood zal sterven. Dit ga ik hem betaald zetten. De man probeert op te krabbelen, betast vloekend zijn gewonde hand. ‘Het is maar een vleeswond,’ zeg ik, ‘je overleeft het wel.’ Hij kan er niet om lachen. Integendeel. Ik zie geen sprankje sympathie in zijn ijskoude ogen. En ik besef dat het hem geen enkele moeite kost iemand te liquideren.

Mij wel?

De verdomde Rus.

‘Wil je nog iets zeggen?’ vraag ik.

Hij zwijgt.

Een fractie van een seconde aarzel ik, maar dan verschijnt de grijnzende lach van Brezinger op mijn netvlies. Ik zet een stap opzij en ik schiet. Eén kogel, vlak achter zijn oor, hij is op slag dood. Ik had hem anders kunnen uitschakelen. Met een elleboogstoot in zijn strottenhoofd. Of een doodschop tegen zijn schedel. Maar het 9mm-pistool heeft mijn handtekening en ik wil er geen enkele twijfel over laten bestaan wie deze man heeft uitgeschakeld.

Ik doorzoek zijn kleren en tas en vind twee zendertjes, dus elders zal nu iemand ook wel weten wat er hier is gebeurd. Een moment overweeg ik een trofee mee te nemen. Ik pak mijn zakmes, dat scherp genoeg is om door pezen te glijden en botten te snijden, maar bij nader inzien zie ik ervan af. Het is een klus die me weinig genoeg zal opleveren omdat ik hem amper ken en bovendien geen idee heb wanneer ik deze rimboe kan verlaten. Zijn lichaam verberg ik tussen de struiken zonder daar al te veel moeite voor te doen. Daar zullen anderen wel voor zorgen.

Eigenlijk had ik hem nog moeten vragen of hij de naam Saligia expres noemde om daarmee het tekenen van zijn doodvonnis kracht bij te zetten.